

SÍ, VULL. CREC

Estesa a terra, amb una mirada d'incredulitat cada vegada més perduda, encara va tenir esma per incorporar una mica el cap i veure com la taca fosca s'anava escampant sobre la seda salvatge del vestit. Gairebé va somriure en pensar que avançava molt més ràpidament del que mai hagués pogut imaginar. Unes hores més tard, quan li van practicar l'autòpsia, a més de sang seca també van trobar restes de xocolata, nata i massini sobre les vores de la ferida.

No era així com hauria d'haver anat. A primera hora del matí res no feia preveure aquell desenllaç. Havíem estat parlant dels darrers detalls, ubicant mentalment en diferents taules aquells convidats que encara no havíem decidit on asseure'ls i fent broma amb els emparellaments que es dibuixaven. —Qui era aquella Kate Smith de la taula del costat de la finestra?— li vaig preguntar. —És una vella amiga meva que no coneixes. Segur que t'agradarà— em va respondre feliç la Mireia.

Va resultar ser una de les dames d'honor que van acompanyar la núvia tota l'estona durant la cerimònia. Era del tot impossible que no em fixés en ella perquè la seva exòtica bellesa no podia deixar indiferent ningú. Però no va ser sinó fins més tard, quan la Mireia i jo passàvem de taula en taula per saludar i donar les gràcies als convidats, quan me la van presentar. Després de creuar un parell de salutacions amb algunes altres dames d'honor, per fi va arribar el torn de la Kate Smith quan ja feia molta estona que havien començat a sonar totes les alarmes. Sí, no la coneixia de res, no ens

havíem vist mai abans però, com jo ja sabia que passaria, immediatament es va obrir un canal de comunicació entre nosaltres. Em va semblar que els seus ulls, mentre em miraven, es convertien en un passaport cap a la seva intimitat i aquell somriure contingut, en la confirmació del visat d'entrada. Definitivament, no va ser un bon moment per conèixer-la. Tot just feia un parell d'hores que m'havia casat amb la Mireia, la meva xicota de tota la vida, i en pensar-hi vaig notar que les cames em començaven a tremolar. Quan la vam deixar per anar a la taula següent no vaig poder evitar girar-me un parell de cops per tornar a veure els seus ulls. I és que el pessigolleig que sentia em feia saber que tenia la seva mirada clavada al clatell.

Aquell dia, el dia del nostre casament, tothom va beure molt i jo no vaig ser l'excepció. I és que feia molta calor. No és cap excusa, però els convidats tenien molta set i segur que la temperatura xafogosa i asfixiant va contribuir a aquell consum de begudes tan desproporcionat. El cas és que l'alcohol va córrer en abundància i contribuí decisivament a l'alegria i la desinhibició a la que els convidats es van lliurar. No va ser només que es difuminessin una mica les vores del que hom hagués pogut considerar un comportament socialment correcte, sinó que, sense adonar-nos-en, per tot arreu es va anar obrint pas un virus de permissivitat que al final es va encomanar a tots els assistents.

Sí, feia molta calor. Ja feia uns quants dies que en feia i fins a cert punt era natural que les convidades de totes les edats i condicions competissin en el difícil joc d'anar gairebé despullades, tot just mantenint un mínim decor que, sigui dit de passada, jo tampoc no entenia per què l'havien de

conservar. El cas és que, a mesura que la festa anava avançant, avançava també amb ella, però amb molta més velocitat, una relaxació de costums que fins i tot amb tota aquella quantitat d'alcohol resultava difícil d'explicar. I a la taula de les dames d'honor de la núvia aquest procés estava sent particularment intens, donada la joventut i bellesa pròpia de les convidades. La qual cosa, és clar, feia que jo estigués cada vegada més pendent de la Kate.

Més tard, en algun moment de la celebració, la Mireia i jo vam haver de fer el numeret de parar pels fotògrafs tallant el pastís de noces amb una espasa enorme que a la organització se li va acudir fer servir per a aquell propòsit. Em va sorprendre notar la facilitat amb la que la fulla es va obrir camí per entre la nata, la xocolata i el massini, fins a tallar en dos el pa de pessic, quasi com si es tractés d'una navalla d'afaitar. I vaig trobar ridícul que allò mereixés cap aplaudiment. I menys tota aquella alegria que els convidats exhibien. Vaig pensar en la felicitat que irradiaven les cares de la gent i vaig sentir una punxada de dolor en adonar-me que jo no compartia aquell sentiment. Recordo que va passar pel meu cap la idea que el que feien aquelles persones era celebrar el meu casament. El nostre casament. El de la Mireia i el meu, i el dolor es va convertir en angoixa.

I ja no em vaig poder estar d'anar un altre cop cap a on era la Kate. I immediatament es va fer la llum. No recordo què vaig dir. Vés a saber, perquè tan feia. El que importava era adonar-te que el món s'il·luminava. Que d'algun lloc inconcret del món sortia una llum. I no va ser sinó fins després d'una estona que no vaig entendre que la font de llum era ella. Tot i estar envoltada d'una cort d'àngels, la seva resplendor

enlluernadora els difuminava fins a fer-los desaparèixer. No sé d'on surt la tradició d'incorporar al seguici de la núvia un estol de dames d'honor, però en qualsevol cas, benvinguda sia, si d'entre elles ha d'aparèixer la llum de la meua vida. Ja és difícil que, en mig de tanta bellesa i sensualitat, es deixi veure una deessa com la que es trobava al mig de les set vestals. No feia res per sobresortir d'entre la resta, però ho feia. Era la llum que emanava d'ella. La intensa llum de la seva mirada. Una mirada que em magnetitzava i retenia la meua, sense que pogués deixar d'observar-la. Era escandalós. Notava com tothom es fixava en mi i estava sent testimoni de la meua infidelitat. I jo mateix em trobava molt incòmode en aquella situació. *Però, què estàs fent? Portes massa estona parlant amb ella. Torna amb la Mireia d'una vegada.*

Feia uns minuts m'havien fet la pregunta més fàcil de respondre de la meua vida. Vols la Mireia per esposa? Quina bajaranada. És clar que la vull. Sinó què estic fent aquí? Recordo que per un moment vaig conjecturar amb la idea d'expressar-li al mossèn el que pensava de la pregunta i de la cerimònia en general. I segur que no va ser només un moment, perquè vaig arribar a notar certa inquietud entre la família de la núvia. Al final, d'una manera una mica apressada, vaig dir 'sí, vull'. Crec. Crec que vaig dir 'si, vull', vull dir. No que digués 'Sí vull. Crec'. Bé, la veritat és que no ho sé ben bé.

Havia begut moltíssim. M'embarbussava i cada vegada pensava amb menys claredat. Després d'haver conegut la Kate i haver caigut embuixat per ella, se'm feia evident que m'havia equivocat de resposta. Acabava de casar-me, però no era amb ella amb qui ho havia fet. M'acabava de casar amb la Mireia. Mentre tots els convidats reien i gaudien de la festa, jo

em sentia cada vegada més desesperat. De cop i volta la Mireia s'havia convertit en l'obstacle que impedia un futur de felicitat entre la seva vella amiga i jo. Sense poder-ho evitar, veia com començava a covar tèrbols pensaments. Se'm va fer evident que si no feia res ràpid, el meu futur hauria desaparegut per sempre. Però de sobte, quan més ennuegat estava, vaig entendre que la solució només depenia de mi.

Vaig tornar ensopegant a la taula presidencial. Una idea em dirigia mentre la sala em donava voltes al cap. Em faltava l'aire. La meva dona m'esperava i em va rebre amb un somriure amorós.

A sobre de la nostra taula encara hi havia l'espasa que ella i jo havíem fet servir per fer el primer tall del pastís. Vaig veure la fulla tacada de restes de xocolata, de nata i de massini. El vestit blanc de la núvia. La sang de la núvia a sobre del blanc del vestit.

Picgualles. Barcelona, 5 d'octubre de 2016